

بدون خودباوری، استقلال یعنی چی؟

شعار کافی نیست

استقلال خوبه، شما رو عزیز و قوی می‌کنه؛ اما تا حالا فکر کردی کدوم کشوری می‌تونه واقعاً مستقل باشه و حرف خودش رو بزنه؟ کشوری که هیچ‌کدوم از داشته‌های خودش رو قبول نداره، همیشه مرغ همسایه براش غازه و مدام چشمش به بیرونه واقعاً می‌تونه با جرئت وسط میدون بایسته؟

ببین رفیق، تا حالا فکر کردی اگه یه کشتی‌گیر فقط روی زور و بازوی حریف تمرکز کنه چی می‌شه؟ تمام مدت فقط به قد و هیکل حریف غول‌پیکر آن‌سوی رینگ خیره می‌شه و افسوس می‌خوره؛ خوش‌به‌حالش که بازوی چنان داره، خوش‌به‌حال اون یکی که مربی چنان داره. امکانات تیمای دیگه رو می‌شماره و حتی به بقیه اعضای تیم هم نشان می‌ده. شک نکن که همین فکر، قبل از شروع مسابقه، اون رو زمین می‌زنه. اصلاً رینگ مسابقات جهانی جای کشتی‌گیری که از تواناییای خودش خبر نداره، نیست.

کشوری هم که توانایی خاصی نداره، یا اگه داره مردم و مسئولانش اون ظرفیتها رو قبول ندارن، در معادلات جهانی نخودی حسابش می‌کنن. آخه کسی که نتوانه فن مخصوص خودش رو اجرا کنه، همیشه به پله پایین‌تر از رقیبش. وقتی بتونی روی پای خودت بایستی، وارد میدون مبارزه شوی و دیگه نگران هیچ حریفی نباشی، اون‌وقته که صدای تشویق تماشاگران واقعی بلند می‌شه.

خودباوری، موتور محرکه قهرمانی در هر میدونیه و بدون خودباوری، شعار استقلال فقط یه صدای خنده‌دار روی بلندگوست؛ حتی اون کسی که برای طرفداری از تیم محبوبش قراره کری بخونه حتما باید نقطه قوتای تیم را بدون و باورش داشته باشه.